

— Презъ време на война съ бързина нищо не става.

— Е, та кога? До сега на три мѣста ходихме само да помагаме. Идемъ, отпѣдимъ неприятеля и пакъ се оттегляме.

— А ти какъ искашъ?

— Азъ искамъ да наблегнемъ; да прогонимъ врага отатъ Сребърна. Та нека тогава да чакаме... Господинъ Полковникъ много ми е домжнѣло за нашето село.

— Ще бжде, ще бжде! Сега е нашъ редъ да помагаме. С като дойдемъ на линия за Сребърна — ние ще бждемъ първи, а други ще помагатъ намъ. Хайде сега си иди. Само че не излизай на височината да не пострадашъ.

Желѣзко се завърна въ лазарета и день изъ день чакаше да се сбжднатъ думитѣ на полковника.

X ЧУДОТО НА ЕДНА ПЪСЕНЬ.

Надвечеръ Петъръ Габара получи съобщение, че въ зорнеговиятъ полкъ е нуженъ да се яви въ дѣсно на тридесетъ километра: на помощъ за отблъсване на неприятеля.

Полковникътъ Петъръ Габара застана смутенъ. Толкова пжтъ въ една нощъ! И то при калъ и дѣждъ! и следъ като сж се върнали отъ друго пжтуване едва преди часъ! Но щомъ нуждата налага — отлагане не може.

Петъръ Габара даде заповѣдь за трѣгване.

До полунощъ походътъ бѣ стегнатъ. Ротитѣ бѣха въ редъ. Но следъ това умората надѣляваше; ротитѣ се одѣлжаваха бранниците, макаръ свикнали на ходъ, тежко превиваха колѣната. Раницитѣ гнетѣха превити плещи; клепкитѣ натежаваха за сънъ умората залича по немититѣ лица. Езикътъ съхнѣше отъ жажда.

Ротнитѣ виждаха това. И не единъ бѣ помислилъ, да доложи на полковника. Ала дългътъ не позволяваше и никой не възропта. Примѣрътъ на полковия командиръ ободряваше.

Самъ Петъръ Габара не ездѣше. Ординарецътъ му водѣше коня. Когато цѣлъ полкъ бѣхти пжтъ цѣла нощъ — командирътъ искаше да сподѣли умората на пешеходцитѣ.